Keik ma- ja kohto wannemad
Ja rahwa õppetajad,
Ja nende truid allamad
Ja ausad sõnna kuuljad:
Neid hoia omma sülle sees,
Et ommas kohtas iggamees
So jälgi mõda astuks.

Lass' armsa Keisre Herrale
Weel kaua terwis olla,
Ja temma sure suggule
So armo rohkest tulla:
Ka temma last jo nitis surm,
Ja sedda teggi Sinno arm,
Mis leida tronis, saunas.

So holeks jägo meie siis
Sest aeast ja sest päwast!
Kül sinno pühha helde wiis
Meil' annab armo taewast:
Kui ue aasta annad Sa,
Siis aitad sedda lõppeta,
Se meie kindel lotus!

Pahha õmaea udes Pabelis.

Wanna Pabel, kelleſt piiblis luggeda, kus Nebukadnetsar ellas, kellele prohwet Taniel unnenäo üllesräkis ja ärraſelletas, ja Belſatſar, kellele Taniel immekirja ſeina peal (mene, mene tekel uwarſin) ärra ſelletas, kus ka Taniel lõukoerde auko wisſati ja terwelt wälja wõeti, ka kolm Taniele sõbra tulliſe ahjo, kus Jummal neile hoidjaks olli, et tulli neil juukſe karwagi ärra ei kõrwetand — ſe wanna Pabel on jo ammo keige mailma asjade teed läinud, agga kus mailma otſas ſe uus Pabel peaks ollema? küsſib luggeja. — Kaugemal ühti, kui Prantſusſemaal Seine jõe äres. — Paris on ühhe ſeitungi kirjutaja läbbi ſelle nimme ſanud. Ja et ſeſamma Paris omma üllekohtuga tõe poleſt parrem ei olle, kui muiſtne Pabel, ſepärraſt ei woi ſedda suggugi tühjaks laimuks arwata, kui ta ſedda nimme — uus Pabel — on ſanud.

Seal udes Pabelis sündis hiljoti kenna — ehk ütleme parrem kolle nalli, — mis min-